

ÅLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

1952

N:o 25—33

- Innehåll:** N:o 25. Landskapslag om grunderna för kansliets vid Ålands landsting utgiftsstat.
N:o 26. Landskapslag angående Ålands sjöfartsläroverk.
N:o 27. Landskapslag angående avgifter, som skola erläggas för särskilda Ålands landskapsförvaltning underlydande myndigheters expeditioner och tjänsteförrättningar.
N:o 28. Landskapslag angående ändring av landskapslagen om apoteksvavgift i landskapet Åland, utfärdad den 27 mars 1947.
N:o 29. Landskapslag angående kolonisationsnämnder i landskapet Åland.
N:o 30. Landskapslag angående ändring av landskapslagen om avlöning i landskapsförvaltningen underlydande tjänster och befattningar uti landskapet Åland, utfärdad den 17 juli 1943.
N:o 31. Landskapslag om kolonisationskassor i landskapet Åland.
N:o 32. Landskapslag angående ordningsstadga för landsbygden i landskapet Åland.
N:o 33. Landskapslag angående byggnadsunderstöd, -lån och -premier för landsbygden i landskapet Åland.

N:o 25.

Landskapslag

om grunderna för kansliets vid Ålands landsting utgiftsstat.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.

Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

1 §.

Vid landstingets kansli skall finnas de tjänster och befattningar, vilka äro i landstingets arbetsordning bestämda.

2 §.

Kanslistbefattningen vid landstingets kansli är av grundlönsnatur, medan övriga tjänster och befattningar äro av avtalsnatur.

Kanslistbefattningen kan förenas med annan tjänst eller befattning vid landstingets kansli.

3 §.

I 2 § nämnda kanslistbefattnings innehavare är berättigad till ålders-, dyr-

tids- och dyrortstillägg samt pension enligt de grunder, vilka äro gällande angående grundlön åtnjutande innehavare av landskapets tjänst eller befattning.

4 §.

Tjänsteår för erhållande av ålderstillägg och pension skola beräknas enligt samma grunder som för erhållande av ålderstillägg och pension i landskapets tjänst eller befattning.

5 §.

Ålderstillägg och pension beviljas på ansökan av landstingets kanslikommision, som även kan bevilja extra pension.

6 §.

Angående fastställande av avlöningsklass för befattningshavare med grundlön samt arvoden för övriga tjänstemän och befattningshavare vid landstingets kansli skall gälla, vad i landstingsordningen därom stadgas.

7 §.

Justeras med stöd av gällande stad-

Mariehamn den 22 mars 1952.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON

talman

Herman Mattsson
vicetalman

Carl Carlsson
vicetalman

N:o 26.

L a n d s k a p s l a g
angående Ålands sjöfartsläroverk.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.
Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

Ålands sjöfartsläroverk upprätthålles av landskapet Åland och är beläget i Mariehamns stad.

2 §.

Undervisningsspråket vid sjöfartsläroverket är svenska.

3 §.

Sjöfartsläroverket omfattar en navigationsskolavdelning och en maskinteknisk avdelning.

Navigationsskolavdelningen består av en navigationsskola och en skepparskola. Särskilda kompletterings- och specialkurser kunna även anordnas.

4 §.

I navigationsskolan meddelas undervisning för avläggande av examina för understyrmän, styrmän och kaptener på handelsfartyg.

I skepparskolan meddelas undervisning för avläggande av sådan examen, som erfordras för erhållande av skepparbrev.

5 §.

Maskintekniska avdelningen har till uppgift att utbilda ång- och motormaskinmästare av olika grader.

6 §.

Undervisningen vid sjöfartsläroverket skall huvudsakligen vara ordnad enligt de grunder, som med avseende å utbildningen av understyrmän, styrmän,

ganden avlöningen för innehavare av landskapets tjänst eller befattning, skall enligt denna landskapslag utgående grundlön, ålderstillägg och pension i motsvarande mån justeras med iakttagande av förenämnda stadganden.

8 §.

Denna landskapslag skall tillämpas från och med den 1 januari 1952.

sjökaptener samt ång- och motormaskinmästare av olika grader äro gällande vid rikets motsvarande undervisningsanstalter.

I avseende å inträdesfordringar och lärokurser för olika examina skola de i sådant hänseende för rikets sjöfartsläroverk och tekniska skolor gällande bestämmelserna i huvudsak lända till efterrättelse.

7 §.

För sjöfartsläroverkets ledning och förvaltning skall finnas en rektor.

Navigationsskolavdelningen och maskintekniska avdelningen skall hava var sin avdelningsföreståndare. Läroverkets rektor är samtidigt avdelningsföreståndare för navigationsskolavdelningen.

Läroverkets rektor samt maskintekniska avdelningens föreståndare utses av landskapsstyrelsen.

8 §.

Ordinarie lärare vid sjöfartsläroverket äro vid navigationsavdelningen överlärare och lektorer samt vid maskintekniska avdelningen lektorer.

I mån av behov antagas till läroverket inom gränserna för beviljade anslag extraordinarie lektorer, timlärare, tillfälliga föreläsare samt nödig hjälppersonal.

Läroverkets lärare skola innehava den kompetens, som är föreskriven för motsvarande befattningshavare i riket.

För läroverkets skötsel och ekonomi skall vid detsamma inom ramen för beviljade anslag inrättas särskilda tjänster och befattningar.

9 §.

Vid sjöfartsläroverket skall finnas en rådgivande kommission, som utgör en föreningslänk mellan läroverket och så-

Mariehamn den 22 mars 1952.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON
talman

Herman Mattsson
vicetalman

Carl Carlsson
vicetalman

dana idkare av sjöfart samt näringsidkare inom det industriella området, vilka ivra för främjande av läroverkets verksamhet. Rådgivande kommissionen skall bestå av fem medlemmar förutom läroverkets rektor och maskintekniska avdelningens föreståndare, vilka ingå i kommissionen som självskrivna medlemmar. Rådgivande kommissionen utses för tre läsår av landskapsstyrelsen.

10 §.

Sjöfartsläroverket står under landskapsstyrelsens uppsikt och vård.

11 §.

Angående riksmyndigheternas rätt att inspektera läroverket och övervaka, att eleverna bibringas det mått av kunskaper och färdighet, som är fastställt för eleverna vid jämförliga undervisningsanstalter i riket för vinnande av viss av staten godkänd kompetens, är särskilt stadgat.

12 §.

För sjöfartsläroverkets underhåll och för utvecklandet av dess verksamhet skall årligen upptagas erforderligt anslag i landskapets inkomst- och utgiftsstat.

13 §.

Beträffande läroverkets lärares samt övriga tjänste- och befattningshavares löneförmåner och deras rätt till pension är gällande, vad beträffande landskapets tjänstemän och befattningshavare därom är stadgat.

14 §.

Närmare bestämmelser angående verkställigheten och tillämpningen av denna landskapslag utfärdas genom landskapsförordning.

N:o 27.

Landskapslag

angående avgifter, som skola erläggas för särskilda Ålands landskapsförvaltning underlydande myndigheters expeditioner och tjänsteförrättningar.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.
Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

För expeditioner, utfärdade av Ålands landskapsförvaltning underlydande myndighet, tjänsteman och befattningshavare, skall erläggas lösen samt för deras tjänsteförrättningar arvode och viss ersättning med samma belopp, som angående motsvarande myndigheters, tjän-

Mariehamn den 22 mars 1952.

stemäns och befattningshavares i riket expeditionslösen samt arvode för tjänsteförrättning och viss ersättning är stadgat.

2 §.

Landskapsstyrelsen äger vid behov genom landskapsförordning utfärda närmare bestämmelser angående verkställigheten och tillämpningen av denna landskapslag.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON

talman

Herman Mattsson
vicetalman

Carl Carlson
vicetalman

N:o 28.

Landskapslag

angående ändring av landskapslagen om apoteksavgift i landskapet Åland, utfärdad den 27 mars 1947.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.
Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas, att 6 § i landskapslagen den 27 mars 1947 om apoteksavgift i landskapet Åland (6/47) skall erhålla följande ändrade lydelse.

Mariehamn den 22 mars 1952.

6 §.

Landskapsstyrelsen äger årligen besluta, huruvida inbetalning av apoteksavgift skall erläggas i en eller flera rater, samt bestämma de tider, då apoteksavgift skall inbetalas till landskapsstyrelsens kamreraravdelning.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON

talman

Herman Mattsson
vicetalman

Carl Carlson
vicetalman

N:o 29.

L a n d s k a p s l a g

angående kolonisationsnämnder i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.

Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

För kolonisationsverksamheten i landskapet Åland skall landskapsstyrelsen till biträde inom varje landskommun tillsättas en kolonisationsnämnd.

Landskapsstyrelsen vare likväl berättigad att på ansökan av kommunens fullmäktige besluta, att i kommun, där kolonisationsnämndens åligganden äro av ringa omfattning, kolonisationsnämndens åligganden skola tillsvidare handhas av kommunalnämnden.

2 §.

Kolonisationsnämnd består av ordförande och viceordförande samt två ledamöter och lika många ersättare, vilka samtliga utses för tre kalenderår i sänder. Viceordföranden deltaga i kolonisationsnämndens arbete blott vid förfall för ordföranden.

3 §.

Kolonisationsnämnds ordförande och viceordförande samt ledamöter och ersättare utses av kommunens fullmäktige. Av ledamöterna och ersättarna, vilka böra vara förfarna i kolonisationsverksamhet eller lantushållning, bör hälften utses bland personer, som livnära sig helt och hållet eller huvudsakligen med kroppsarbete eller vilka ekonomiskt äro med dem jämförliga, och den andra hälften bland ägare av medelstora eller större lägenheter.

4 §.

Angående valbarhet till ordförande, vi-

ceordförande och ledamot eller ersättare i kolonisationsnämnd samt den valdes rätt till avsägelse och avgång gälle vad om kommunalfullmäktige är stadgat. Överklagas valet, vare den valda dock pliktig att tillträda befattningen.

Finner landskapsstyrelsen ordförande i kolonisationsnämnd vara till befattningen olämplig eller befinnes det annars nödvändigt, kan landskapsstyrelsen entlediga ordföranden och förordna, att ny ordförande skall utses.

5 §.

Kolonisationsnämnd är beslutför, då ordföranden och två ledamöter äro tillstädes. I syneförrättning skola ordföranden och två ledamöter deltaga. I kolonisationsnämnd bör städse en ledamot ur vardera av de i 3 § nämnda grupperna närvara. För såvitt utfärdade bestämmelser förutsätta blott verkställande av inspektion, skall denna utföras av kolonisationsnämndens ordförande, ledamot eller kolonisationsinstruktör.

6 §.

Kolonisationsnämnd till biträde kunna kommunens fullmäktige, där de finna det påkallat, antaga en kolonisationsinstruktör. Har ej särskild kolonisationsinstruktör utsetts, skall kolonisationsnämnden förordna ordföranden eller någon av ledamöterna att fungera som kolonisationsinstruktör.

7 §.

Ordförandens i kolonisationsnämnden arvode betalas av landskapet samt ledamöternas och kolonisationsinstruktörens

arvoden och övriga utgifter för kolonisationsnämnden av kommunen. För åligganden, föranledda av kolonisation av landskapet tillhörig mark, erläggas jämväl ledamöternas i kolonisationsnämnden och kolonisationsinspektörens arvoden av landskapet. Arvodenas storlek bestämes av landskapsstyrelsen.

Åt ordförande och ledamöter i kolonisationsnämnd ävensom åt kolonisationsinstruktör ur landskapsmedel utgående arvode utbetalas av kommunen i förskott.

Önskar enskild person anlita kolonisationsinstruktörs biträde i ärenden, hörande till kolonisationsverksamhetens område, erlägge åt denne av kommunens fullmäktige fastställt dagtraktamente och resekostnadsersättning.

Mariehamn den 22 mars 1952.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON

talman

Herman Mattsson
vicesalman

Carl Carlsson
vicesalman

N:o 30.

Landskapslag

angående ändring av landskapslagen om avlöning i landskapsförvaltningen underlydande tjänster och befattningar uti landskapet Åland, utfärdad den 17 juli 1943.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.

Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas, att 14 och 16 §§ i landskapslagen den 17 juli 1943 om avlöning i landskapsförvaltningen underlydande tjänster och befattningar uti landskapet Åland (17/43), 14 § sådan den lyder i landskapslagen den 30 november 1948

8 §.

Kolonisationsnämnd står under landskapsstyrelsens inseende. Närmast övervakas dess verksamhet av kommunalnämnden.

9 §.

Besvär över kolonisationsnämnds beslut anförs hos landskapsstyrelsen inom trettio dagar efter delfåendet.

10 §.

Beslut och övriga expeditioner, som utfärdas i stöd av denna landskapslag, skola utgivas utan lösen.

11 §.

Landskapsstyrelsen äger genom landskapsförordning utfärda närmare bestämmelser angående verkställigheten och tillämpningen av denna landskapslag.

(31/48), skola erhålla följande ändrade lydelse:

14 §.

För innehavare av tjänst eller befattning, som är förhindrad att sköta sin tjänst eller befattning till följd av riksdags- eller landstingsmannaskap eller så-

dant offentligt uppdrag, som ej får av-
sagas, innehållas en tredjedel av grund-
lönen.

Då innehavare av tjänst eller befatt-
ning beviljas tjänstledighet för offentligt
uppdrag eller för skötandet av annan
tjänst eller befattning, skall åt honom
erläggas den del av honom tillkomman-
de ordinarie avlöning, som överstiger den
honom på grund av ifrågavarande offen-
liga uppdrag eller annan tjänst eller be-
fattning tillkommande ersättningen. För
innehavare av tjänst eller befattning,
som under fredstid inkallas för att av-
tjäna sin värnplikt vid aktiv trupp, inne-
hållas hela avlöningen. Angående lön,
som skall utbetalas åt till reservens re-
petitionsövningar eller till extraordinarie
tjänstgöring eller under tiden för krigs-
tillstånd inkallade, stadgas särskilt.

16 §.

Till person, som förordnats att sköta
tjänst eller befattning tillsvidare eller
som vikarie, må erläggas tjänsten eller
befattningen åtföljande grundlön antin-

Mariehamn den 22 mars 1952.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON
talman

Herman Mattsson
vicesalman

Carl Carlsson
vicesalman

N:o 31.

Landskapslag

om kolonisationskassor i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.
Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

I enlighet med Ålands landstings be-
slut stadgas:

1 §.

För ökande och stödande av den själv-

gen i sin helhet eller delvis. Dock skall,
där handhavandet av tjänst eller befatt-
ning i en fortsättning varat tre måna-
der, för den överskjutande delen erläg-
gas hela grundlönen.

Då ordinarie innehavare av tjänst el-
ler befattning förordnats att tillsvidare
eller som vikarie sköta annan tjänst el-
ler befattning, och han erhåller den där-
till hörande grundlönen i sin helhet, er-
lägges till honom ålderstillägg enligt
nämnda grundlön.

Angående ålderstillägg åt sådan per-
son, som icke är ordinarie innehavare av
tjänst eller befattning, men som förord-
nats att tillsvidare eller som vikarie skö-
ta tjänst eller befattning och erhåller den
därtill hörande grundlönen i sin helhet,
skall gälla, vad om ålderstillägg åt or-
dinarie innehavare av tjänst eller befatt-
ning är stadgat.

Samma person kan samtidigt erhålla
ålderstillägg endast för en tjänst eller
befattning.

Denna landskapslag skall tillämpas
från och med den 1 januari 1952.

ständiga småbrukarbefolkningen samt för förbättrande av landsbygdens bostadsförhållanden kan av därför i landskapets inkomst- och utgiftsstat anvisade kolonisationsmedel lån beviljas och kredit förmedlas mot låg ränta.

I 1 mom. nämnd kredit kan beviljas finska medborgare, vilka livnära sig helt och hållet eller huvudsakligen med kroppsarbete eller äro i ekonomiskt avseende med dem likställda och vilka önska erhålla sin utkomst eller jämte bostad en del av sin utkomst ur jorden.

2 §.

Ur kolonisationsmedel kunna lån av landskapsstyrelsen beviljas landskommuner för att genom deras förmedling och på deras ansvar utgivnas såsom lån för i 1 § nämnda ändamål.

Kommun enligt 1 mom. beviljat lån förvaltas av kommunens kolonisationskassa, vars åligganden under lagstadgat ansvar handhavas av kommunens kolonisationsnämnd.

3 §.

Ur kolonisationskassa kunna utgivas:

1) jordinköplån för anskaffande av jord;

2) odlingslån för röjning av odlingar på lägenheter, som bildats för kolonisationsändamål, eller andra med dem jämförliga nya lägenheter eller sådana, som erhållit tillskottsjord;

3) byggnadslån för uppförande av nödiga byggnader på de i punkt 2 omförmälda lägenheter;

4) egnahemslån för uppförande av egen bostad på arrendejord;

5) betesmarksån för förbättrande av betesförhållandena; samt

6) syskonandelslån till inlösen av viss eller vissa delar från lägenhet, vari flera hava andel.

4 §.

Önskar någon genom förmedling av kommunens kolonisationskassa erhålla i 3 § omförmäلت lån, äger han insända till kolonisationsnämnden ställd skriftlig låneansökan till ordföranden eller ledamot i nämnden med bifogande av beträffande området uppgjort köpebrev i original eller bestyrkt avskrift samt uppgive i ansökan ändamålet, för vilket lånet är avsett, lånets belopp, sina tillgångar och skulder samt den säkerhet, som erbjudes. Är det icke för kolonisationsnämnden känt, att sökanden är en sådan person, vilken kan beviljas kredit ur kolonisationskassan, skall sökanden därom förebbringa utredning.

5 §.

Lån ur kolonisationskassa skall beviljas enligt enahanda grunder och villkor, som i riket för sådana låns beviljande fastställts. Angående förfarandet vid låneansökans handläggning och beviljande samt åtgärder i samband därmed, säkerhet för och lyftande av lån, amortering av och erläggande av ränta för lån, brandförsäkring av byggnad, för vars uppförande lån erhållits, när lån skall anses utan uppsägning till betalning förfallet, straffränta för icke på förfalldagen erlagd amortering samt avverkning och försäljning av skog från odlingslägenhet eller tillskottsjord skall gälla vad därom i rikets kolonisationslagstiftning stadgats.

6 §.

Formulär till låneansökningar samt skuldsedlar och borgensförbindelser för lån äger landskapsstyrelsen fastställa.

7 §.

Vid behov kan landskapsstyrelsen ge-

nom landskapsförordning utfärda när- ligheten och tillämpningen av denna
mare bestämmelser angående verkstäl- landskapslag.

Mariehamn den 22 mars 1952.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON

talman

Herman Mattsson
vicetalman

Carl Carlsson
vicetalman

N:o 32.

Landskapslag

angående ordningsstadga för landsbygden i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.

Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

I enlighet med Ålands landstings be-
slut stadgas:

1 kap.

Allmän ordning och säkerhet.

1 §.

På allmän väg eller annan allmän plats
må folk ej samla sig tillhoppa så, att
oordning uppstår eller trafiken hindras.

Den, som utan giltig anledning uppe-
håller sig på ångbåtsbrygga eller annan
allmän plats eller arbetsplats och därige-
nom stör allmän ordning eller hindrar
trafiken, är skyldig att på tillsägelse av-
lägsna sig.

2 §.

Uppstår eldsvåda eller sker olycks-
fall, brott eller annat dylikt, kan allmän-
heten förbjudas att beträda platsen för
händelsen eller att uppehålla sig i dess
närhet. Har sådant förbud meddelats av
polisman eller brandbefäl, må ingen utan
lov beträda det område förbudet gäller
eller trots förbudet där kvarstanna.

3 §.

Processioner och tåg skola, då de sam-
las och medan de äro i rörelse, iakttä-

ga de föreskrifter, som för ordningens
upprätthållande och trafikens tryggande
av polisen meddelas.

Tåg, som kan störa kyrklig förrätt-
ning, må icke, medan sådan förrättning
i kyrka eller på begravningsplats pågår,
uppehålla sig i dess omedelbara närhet.

4 §.

Person, som är drucken, skall icke äga
tillträde till nöjestillställning. Iakttages
vid nöjestillställning sådan person, bör
han omedelbart avlägsnas.

Till offentlig nöjestillställning må in-
gen medtaga skjutvapen, slidkniv, dolk,
boxhandske eller annat vapen ej heller
alkohol. Förbudet mot medtagande av
vapen gäller ej till uniform hörande va-
pen, ej heller polisman och tillförordnad
ordningsman. Olovligen till nöjestill-
ställning medförda vapen samt alkohol-
drycker må av polisman och tillförord-
nad ordningsman fräntagas den, som
medför sådana.

Beträffande allmänna sammankomster
och offentliga nöjen skall i övrigt gälla,
vad därom är särskilt stadgat.

5 §.

På allmän väg eller annan allmän plats må bollspel eller diskus- och spjutkastning ej äga rum, ej heller andra dylika idrottsövningar, tävlingar eller lekar så anordnas, att men eller fara för människor eller hinder för trafiken därav kan uppstå.

6 §.

Vid äventyr av i strafflagen stadgat straff vare förbjudet att på allmän väg, gata, farled eller annat offentligt ställe eller vid offentlig förrättning eller allmän sammankomst genom oljud eller svordom störa lugnet eller föröva annat ofog.

7 §.

Ej må någon av okynne på vägg, port, plank, pelare, bänk eller annat dylikt vid allmän plats skriva, rita eller annorledes framställa ord, bilder eller andra tecken.

Den, som antingen utsprider eller på ställe, som är för allmänheten tillgängligt, anslår eller utställer tryckalster, skrift eller bildlig framställning, som sårar tukt eller anständighet, straffes enligt strafflagen.

8 §.

Ej må någon på allmän väg, farled eller på annan allmän plats eller i dess omedelbara närhet eller vid offentligt tillfälle uppträda eller uppföra sig så, anständigheten därigenom såras.

9 §.

Kortspel och förtäring av alkohol må ej förehas under bar himmel på allmän plats eller i dess omedelbara närhet.

Den, som bedriver äventyrligt spel, straffes på sätt i strafflagen är sagt.

10 §.

Meddelanden och andra tillkännagivanden, så ock anslagstavlor, som utställas i det fria, böra så anbringas, att

allmän ordning eller trafik icke härav lider men.

Där affärsannonser anbringas under bar himmel utom tätt bebyggt samhälle, skall vad i landskapslagen om naturskydd därom är stadgat lända till efter rättelse.

11 §.

Under bar himmel anbragta enskilda meddelanden eller tillkännagivanden må ej någon illvilligt avlägsna, sönderripa eller annorledes skada.

Den, som olovligen avlägsnar eller uppsåtligen förstör eller fördärvar offentlig kungörelse, som av myndighet allmänheten till kännedom anslagits, straffes enligt strafflagen.

12 §.

Vid äventyr av i strafflagen stadgat straff vare förbjudet att emot eller på allmän väg kasta, hälla, uthänga eller uppställa något, varav annan eller annans byggnad eller inhägnad kan skadas eller orenas.

Förorenande av vattendrag är i vattnerättslagen förbjudet.

13 §.

Ej må någon vid äventyr av i strafflagen stadgat straff på eller vid sådant ställe, där människor vanligen färdas, lämna källare, brunn, grop, vak eller annan sådan öppning eller avsats obetäckt, ohägnad eller utan vård eller tjänligt märke, så att därav fara för andra kan uppstå.

14 §.

Den, som leder eller utför arbete på byggnad, brunn, bro, väg eller dylikt, bör vid i strafflagen stadgat äventyr vidtaga nödiga försiktighetsmått till förekommande av fara för människor.

Utföres stenbrytning medelst sprängning i närheten av bebodd plats eller eldfarliga föremål, bör laddningen så täckas, att stenar ej slungas omkring.

Färdas människor på sådan plats eller i dess närhet eller ock på eller vid sådan väg eller annorstädes, där stensprängning verkställes, skola innan laddningen antändes vakter utställas, som med varningsrop eller under den ljusa tiden med röda flaggor och under den mörka tiden med rött ljus varsko människor från att närma sig platsen för sprängningen.

15 §.

Om förekommande av brandfara gälle vad därom är eller varder särskilt stadgat.

2 kap.

Trafikens tryggande.

16 §.

Ej må på allmän väg, såvida icke tillstånd av polisen därtill utverkats, utföras arbete, som kan störa trafiken eller välla förbipasserande fara eller olägenhet.

Utan sådant tillstånd får dock på vägområde utföras arbete för under- och öppen hållning av väg, på sätt därom är särskilt stadgat, samt jämväl lastning eller lossning av gods eller liknande arbete, där ej annan lämplig plats för ändamålet står till buds.

Vid utförande av arbete på vägområde bör tillses, att arbetet snabbt och så vitt möjligt utan avbrott slutföres samt att trafiken ej onödigtvis störes.

17 §.

Materialförråd, arbetsmaskiner eller annat dylikt, som kan vara till men för trafiken, må ej läggas på eller vid allmän väg, där de icke oundgängligen behövas för arbeten, som få på vägområdet utföras. De böra därvid så vitt möjligt så uppläggas, att vägen eller samfärdseln icke därav lider men.

Lägger man olovligen något på allmän väg, så att trafiken därav hindras,

eller låter den, som borde avlägsna hindret, det där kvarbliva eller hindrar någon av illvilja eller överdåd annan att färdas på allmän väg, gata eller torg, varde straffad enligt strafflagen.

18 §.

Utföres arbete för byggande eller reparerande av allmän väg eller utföres på sådan väg eljest arbete, varigenom trafiken i avsevärd grad hindras och utsättes för fara, bör den med arbete belagda vägdel, medan arbetet pågår, på ändamålsenligt sätt efter omständigheterna antingen helt och hållet eller delvis hållas avstängd.

Där trafiksäkerheten det fordrar, böra tända lyktor under den mörka tiden av dygnet anbringas invid de hinder, som avstänga vägen.

Väg eller vägdel, vars trafikerande genom stängsel, anslag eller medelst annan synlig anordning angivits vara förbudet, må icke utan lov begagnas under den tid förbudet gäller.

19 §.

Föras husdjur på allmän väg till eller från bete eller framdrivas de för annat ändamål på sådan väg, böra de så vitt möjligt så vallas eller hållas bundna, att de icke hindra den övriga trafiken.

Lämnar någon i by på väg eller gata utan tillsyn häst eller annat kreatur, som kan skada människor, eller underlåter någon att hålla husdjur eller annat djur, som honom veterligen är farligt för människor, instängt eller säkert bundet, vare förfallen till straff enligt strafflagen.

20 §.

Ej må körande på allmän väg eller annan allmän plats utan nödtvång stanna fordon så eller på sådant ställe, att trafiken därigenom hindras. På livligt trafikerad väg, så ock i vägsål må for-

don i allmänhet ej utan lov eller giltig anledning stannas för längre tid än av lastning eller lossning påkallas. Fordon, som stannats, bör stå så nära körbanans kant som möjligt.

21 §.

Ej må någon på allmän väg eller annan allmän plats åka eller rida ostyrt eller vårdslöst, så att fara för trafiken därav kan uppstå.

Den, som i by åker eller rider överdådigt på allmän väg eller ock där övar in häst, straffes enligt strafflagen.

22 §.

Särskild försiktighet bör iakttagas och farhastigheten minskas, i den mån trafiksäkerheten eller skonande av vägen det kräver, vid körning på livligt trafikerade platser, i kurvor eller på mjuk väg eller där vägbanan är ojämn eller gropig eller där utsikten skymmes av hinder, så ock på starkt sluttande väg, i väg- och andra trafikledskorsningar, på broar och trånga platser, vid passerande förbi andra fordon samt i mörker och dimma.

Anvisningar, som givits på anslags-tavlor eller genom varningsmärken, uppställda vid vägarna, böra noggrant iakttagas.

På uppblött väg må ej onödigtvis köras med sådan fart, att fotgängare utsättas för smutsstänk.

Angående vad som skall iakttagas, då körande mötas eller passera varandra, är särskilt stadgat.

23 §.

Körande, så ock fotgängare, som färdas på allmän bro eller färja, bör iakttaga de föreskrifter, som till kännedom meddelas genom på platsen anslagna synliga kungörelser eller vilka polisen, brovakten eller färjkarlen anse nödigt i varje särskilt fall meddela.

Polismyndighet kan, där synnerliga skäl föreligga, tillfälligt föreskriva, att på livligt trafikerad eller ur trafiksynpunkt eljest farlig plats må köras endast i skritt. Sådan föreskrift bör till kännedom meddelas medelst på platsen anbragt synligt tillkännagivande.

24 §.

På gångbana eller parkgång, avsedd för fotgängare, må ingen olovligen köra eller rida, ej heller eljest framforsla lass eller bära börda, som kan skada gångvägen eller vara andra till hinder eller men.

25 §.

Körande bör vid behov genom rop eller annorledes varsko dem, som komma i hans väg. Har körande under åknin-gen tillskyndat annan skada, bör han genast stanna, på anfordran uppgiva sitt namn och sin boningsort samt vid behov bistå den skadade.

26 §.

Körande bör ofördröjligen stanna på tillsägelse eller tecken av polisman.

27 §.

Vid körning med häst på allmän väg skall den körande såvitt möjligt hålla sig antingen i fordonet vid tömmarna eller i fordonets omedelbara närhet, varvid fordonet och hästen böra oavbrutet övervakas.

Ej må vid körning på allmän väg någon, som i anseende till sin ålder eller av annan orsak är därtill olämplig, vara körsven, där detta kan medföra fara för trafiken.

28 §.

Fordon må icke lastas så tungt eller på sådant sätt, att dragaren överanstränges.

Dragare må icke pågas genom opåkallad användning av piska eller rycande i tömmarna.

Den, som ådagalägger grymhet emot djur, straffes enligt strafflagen.

29 §.

Vid forsling på allmän väg av plankor, bräder, stockar, hö, halm, gödsel eller annat dylikt gods eller ämne skall lasset vara så lagt, att varan ej faller eller utrinne på vägen och att lasset icke kan stänga vägen eller annorledes vålla fara för andra eller olägenhet för trafiken.

Ej må föremål vid forsling släpa på marken, så att allmän väg eller därtill hörande anläggningar skadas.

30 §.

Beträffande trafik med motorfordon skall, förutom i detta kapitel intagna på sådan trafik tillämpliga bestämmelser, iakttagas vad därom är särskilt stadgat.

3 kap.

Handel på allmänna platser.

31 §.

Ej må handel eller annan näring på allmän plats idkas annorstädes än på för ändamålet förbehållna eller anvisade platser, ej heller på andra än därför bestämda tider.

32 §.

Kiosker, salustånd eller andra fasta försäljningsanordningar må icke uppsättas på allmän plats, med mindre tillstånd därtill erhållits, ej heller må handel eller annan näring på sådan plats så bedrivas, att allmän ordning störes eller trafiken hindras.

33 §.

Ifråga om idkande av näring skola i övrigt de stadganden, vilka därom särskilt utfärdats, lända till efterrättelse.

4 kap.

Övervakning av personer från annan ort.

34 §.

Person, som ej är känd, är skyldig

att på anfordran av polisman uppgiva namn, yrke samt bo och hemvist ävensom, då polisman på grund härav eller av annan särskild orsak sådant fordrar, meddela om sig jämväl andra upplysningar, som äro av nöden för utredande av hans identitet.

Den, som i avsikt att vilseleda myndighet, begagnar sig av namn, stånd eller yrke, vilket ej tillkommer honom, straffes enligt strafflagen.

35 §.

Innehavare av bostad eller den, som handhar vården om bostad, är skyldig att på förfrågan för polisman uppgiva, vilka personer som uppehålla sig i bostaden.

36 §.

Den, som utövar härbärgering av resande är pliktig att föra särskild bok, vari böra antecknas den resandes namn, yrke, nationalitet, bo och hemvist, ålder, den ort, varifrån han kommer och dit han begiver sig, samt dagen för hans ankomst och avresa. Polisen är berättigad att när som helst granska sagda bok och avgiftsfritt erhålla nödiga utdrag ur densamma.

Genom föreskrift i kommunal ordningsstadga kan den, som utövar härbärgering av resande, åläggas att på bestämda tider skriftligen tillhandahålla polisen de uppgifter beträffande resande, som i 1 momentet omförmälas.

Vad ovan i denna paragraf är sagt äger jämväl tillämpning med avseende å gästgiverier.

Beträffande skyldighet för den, som upplåter bostad åt utlänning, att för polismyndigheten på orten förete dennes pass eller vistelsebiljett, är särskilt stadgat.

37 §.

Arbetsgivare eller hans ställföreträdare är skyldig att på anfordran av veder-

börande polismyndighet till denna insända skriftlig förteckning över de i hans arbete anställda arbetare, som hava sitt bo och hemvist i annan kommun. I förteckningen skola uppgivas arbetarens namn, ålder samt bo och hemvist.

5 kap.

Om lokaler, som användas för nöjes-tillställningar.

38 §.

Nöjeslokal bör vara inrymd i byggnadens första våning, såframt icke byggnaden är av den beskaffenhet, att lokalens förläggning i andra våningen icke medför våda med hänsyn till olycksfall eller eldfara. Läktare böra, därest de sakna särskild utgång, förses med minst 80 cm breda nödfallstrappor, vilka från fönster, som även vintertid kunna öppnas, eller från för ändamålet inrättade tillräckligt stora luckor leda ned till marken.

39 §.

Om lokalen är försedd med särskild scen, bör denna hava skild utgång.

Ridån bör förfärdigas av eldfast eller långsamt brinnande ämne och får icke anbringas så nära rampelden, att fara för antändning föreligger.

Om vid rampbelysningen användas oljelampor eller ljus, bör för dessa anbringas skydd på åskådarsidan av plåt och på scensidan av metallnät.

40 §.

Till nöjeslokal må tillträde icke medgivas en större allmänhet än att 1 m² golvyta motsvarar utrymmet för två personer.

Sittplatserna böra fördelas i grupper om högst 12×12. Mellan grupperna bör på varje sida lämnas en fri gång av minst 1 meters bredd.

41 §.

Dörrar, gångar och trappor, som leda ut från lokalen, böra vara tillräckligt breda, så att allmänheten vid inträffande fara lätt kan avlägsna sig. Dörrarna, som böra öppnas utåt, skola hållas olåsta från början av tillställningen intill dess allmänheten avlägsnat sig.

I tamburen och i utledande gångar må stolar, bänkar, kulisser eller andra föremål, som hindra allmänheten att fritt röra sig, icke anhopas. Ej heller må golv i nöjeslokalen eller till lokalen ledande trappor och gångar täckas med lösa mattor.

42 §.

Försäljning av inträdesbiljetter bör anordnas så, att trängsel icke uppstår.

43 §.

För överplagg bör finnas en särskild avstängd plats, som om vintern skall hållas varm, så belägen, att avklädandet och påklädandet i minsta möjliga mån verkar störande.

I samband med lokalen eller på gården utanför densamma bör finnas ett snyggt avträde, särskilt för vartdera könet.

44 §.

Tak- och vägglampor bör vara säkert fästade. Utgöres lamporna av oljelampor och äro dessa anbragta nära taket eller väggen, bör taket och väggen innanför gränsen av varje lampas glödbåge betäckas med plåt.

45 §.

Nöjeslokalen, tamburerna, trapporna och gångarna böra hållas upplysta under hela den tid tillställningen pågår. Dessutom böra därstädes finnas sådana reservbelysningsanordningar, som i varje särskilt fall bestämmes.

46 §.

I lokalen bör finnas en tillräcklig

mängd brandredskap i fullgott skick samt vatten för eldsläckning.

47 §.

Länsman bör vart tredje år avsyna nöjeslokalerna i sitt distrikt. Ny nöjeslokal må icke tagas i bruk, förrän länsman avsynat och godkänt densamma. Vid synen bör bestämmas:

a) det högsta antal personer, som får beredas tillträde till nöjeslokalen samt därtill hörande läktare, särskilt för varje såväl med anordnande av sittplatser som utan sådana;

b) huruvida och vilka särskilda säkerhetsåtgärder äro av nöden vid anordnandet av sittplatser;

c) huru reservbelysningen bör anordnas;

d) brandredskapens antal, beskaffenhet och förvaringsplats; samt

e) huruvida i förekommande fall särskilda säkerhetsåtgärder, utöver vad ovan föreskrivits, tilläventyrs äro av nöden och av vilken beskaffenhet.

48 §.

Lokal, som tillfälligt användes för nöjestillställning, bör vara sådan, att densamma utan fara kan för ändamålet begagnas. Dörrarna och trapporna böra vara tillräckligt breda. Dörrarna skola öppnas utåt och få icke under den tid tillställningen pågår hållas låsta.

Till lokalen får icke beredas tillträde för så många personer, att trängsel uppstår.

Lokalen bör vara tillräckligt upplyst och belysningen så anordnad, att eldfara förekommes.

På stället böra finnas nödiga brandredskap.

49 §.

Om cirkus-, varietè-, kabaret-, film-, vaxkabinett-, skjutbane-, luftgunga-, karusell- eller andra med dessa jämförliga föreställningar eller inrättningar anord-

nas i för ändamålet tillfälligt uppförd byggnad eller i tält eller med tillfälliga bärande konstruktioner, meddele länsman de anvisningar och föreskrifter, han för upprätthållande av allmän ordning samt till förekommande av eldfara och olycksfall finner nödvändiga.

50 §.

Länsman meddele i varje särskilt fall de ytterligare anvisningar, han med hänsyn till omständigheterna finner av behovet påkallade.

51 §.

Skulle i följd av bestämmelserna i detta kapitel ändringar böra vidtagas i nöjeslokal, som inrättats före denna landskapslags ikraftträdande, äger landskapsstyrelsen på ansökan bestämma tiden härför.

6 kap.

Särskilda bestämmelser.

52 §.

Tillstånd, som meddelas i enlighet med denna landskapslag, må beviljas med eller utan villkor samt på viss tid eller med förbehåll, att detsamma kan återkallas. Överträdas vid tillstånd fästade villkor eller meddelade föreskrifter, kan tillståndet återkallas, även om det är givet på viss tid.

Meddelat tillstånd återkallas av den myndighet, som beviljat detsamma.

53 §.

För iakttagande av i denna landskapslag ingående bestämmelser rörande arbeten och säkerhetsåtgärder ansvarar den, för vars räkning arbetet utföres, där ej särskild arbetsledare blivit för arbetet anställd.

54 §.

Den, som bryter emot stadgandena i denna landskapslag eller på grund därav utfärdade bestämmelser, dömes, där icke

förseelsen är belagd med straff i annat lagrum, till högst etthundra dagsböter.

Underlåter någon att iakttaga vad i denna landskapslag är stadgat eller på grund av densamma särskilt föreskrivits, kan polisen på hans bekostnad låta utföra det, som underlåtits, på sätt därom är särskilt stadgat, eller inom gränserna för sin maktbefogenhet vidtaga andra åtgärder för att förebygga att uraktlåtenheten kunde föranleda fara för allmän ordning eller säkerhet eller hinder för trafiken.

55 §.

Landskapsstyrelsen äger att vid behov genom landskapsförordning giva närmare anvisningar angående tillämpningen av denna landskapslag.

Mariehamn den 22 mars 1952.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON

talman

Herman Mattsson
vicetalman

Carl Carlson
vicetalman

N:o 33.

Landskapslag

angående byggnadsunderstöd, -lån och -premier för landsbygden i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 27 juni 1952.
Utfärdad i Mariehamn den 15 juli 1952.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

Understöd, lån och premie kunna varje slag särskilt eller samtidigt beviljas till lantbruksarbetarbefolkningen hörande mindrebemedlade hantverkare och småbrukare, samt andra med dem ekonomiskt likställda personer, som äro finska medborgare, för iståndsättande, förbättrande, utvidgande och förnyande av dem tillhöriga, i landskommun å den egentliga landsbygden belägna, ur hygienisk eller arbetseffektivitetssynpunkt otillfredsställande bostadshus och därtill hörande nödvändiga ekonomie- och uthusbyggnader och anordningar.

Likaså kan understöd och premie beviljas för uppförande av nytt bostadshus och därtill hörande nödiga ekonomie- och uthusbyggnader samt anordningar.

2 §.

Förutsättningarna för beviljande av understöd och lån äro:

1) att bostadshus och därtill hörande uthus och anordningar äro nödvändiga för tillgodoseende av sökandens och hans familjs framtida bostadsbehov och att de i 1 § avsedda arbetena äro av hygieniska eller ekonomiska skäl eller ur arbetseffektivitetssynpunkt nödiga;

2) att sökanden med sannolikhet är ur stånd att med egna medel utföra förenämnda arbeten; och

3) att byggnaderna efter de planerade arbetena med beaktande av byggnadsstandarden på orten motsvara skäliga krav.

3 §.

Premie kan beviljas för åvägabringande av byggnader och anordningar, som äro ägnade att befordra trevnaden, inbespara arbete samt öka byggnadens hållfasthet och för vilka sökandens egna medel sannolikt icke förslå.

4 §.

Om det anses nödvändigt och av hygieniska eller ekonomiska skäl eller ur arbetseffektivitetssynpunkt nödigt, kan även lantbruksarbetsgivare utan hinder av stadgandena i 2 § beviljas lån för iståndsättande, förbättrande och utvidgande av hans egna arbetares bostäder.

5 §.

Därest fråga är om uppförande av byggnader på legojord, må lån icke beviljas, såframt icke minst tio år av legotiden återstå. Lån må icke heller beviljas, om icke legorätten, ifall området är lagt av annan än landskapet, utan jordägarens hörande kan överlätas till tredje man.

6 §.

Understöd och lån kunna beviljas till följande belopp:

Understöd till högst 50 procent av byggnadskostnaderna, dock ej mera än 30.000 mark; samt

lån till högst 75 procent av byggnadskostnaderna, för iståndsättande av byggnader och anordningar dock ej mera än 100.000 mark.

Vid tilldelningen av understöd komma barnrika familjer i första hand i fråga.

I premie kan beviljas högst 50 procent av kostnaderna för uppförande av därtill berättigande anläggning, dock ej mera än 15.000 mark.

Är sökanden i svåra ekonomiska omständigheter varande

1) sådan person, vars arbetsförmåga varaktigt nedgått till följd av ålder, kroppsslyte, sjukdom eller annan därmed jämförlig orsak;

2) änka eller med sådan jämförlig person, som har att draga försorg om ett eller flere barn under 16 år; eller

3) två eller flera föräldralösa kan i understöd beviljas högst 75 procent av byggnadskostnaderna, dock ej mera än 50.000 mark. Med barn under 16 år jämförbar kan även anses annan familjemedlem, som är i behov av vård.

Har sökanden av kolonisationsmedel beviljats lån för samma ändamål, skall detta beaktas vid beviljandet av understöd och premie. De beviljade medlemmen få icke tillsammans överstiga kostnadsförslaget belopp.

Uppför arbetsgivare bostadshus, kan för detta som lån beviljas högst 75 procent av byggnadskostnaderna, dock ej mera än 60.000 mark för varje bostad i huset.

7 §.

Lån beviljas mot inteckning i sökandens fastighet eller i legorätt och byggnader eller mot av tvenne eller flere av kolonisationsnämnden godkända, vederhäftiga personer ingången solidarisk proprieborgen.

Inteckning sökes genom kolonisationsnämndens försorg på gäldenärens bekostnad.

8 §.

Understöd, lån och premie beviljas av landskapsstyrelsen.

Lånen beviljas kommunerna för att genom deras försorg och på deras ansvar i enlighet med detta beslut vidare utlånas för utförande av i 1 och 4 §§ nämnda byggnadsarbeten.

Lånen förvaltas av kolonisationsnämnden.

9 §.

Den, som önskar erhålla understöd, lån och premie eller något av dem, skall inlämna på av landskapsstyrelsen fastställd blankett avfattad skriftlig ansökan till ordföranden för kommunens kolonisationsnämnd eller av sagda nämnd förordnad person. Ansökan skall åtföljas av utredning över sökandens tillgångar och skulder, ägande- eller besittningsrätten till området samt godtagbart projekt över byggnads- och reparationsarbetena jämte nödiga ritningar, arbetsbeskrivningar och kostnadsförslag. Då fråga är om obetydliga tillbyggnads- och reparationsarbeten, behöva ritningar icke fogas till ansökan, men härvid bör arbetets omfattning och art angivas i arbetsbeskrivningen. Vid ansökan om lån skall dessutom nödig säkerhet ställas.

10 §.

Sedan ansökan inkommit och vid behov nödig syn hållits, äger kolonisationsnämnden pröva, om i 2, 3 eller 4 §§ stadgade förutsättningar för beviljande av understöd, lån eller premie föreligga, om sökanden med eget arbete och med användande av eget byggnadsmaterial och egna medel eller på annat håll erhållen kredit är i stånd att erlagga den del av byggnadskostnaderna, för vilken understöd, lån eller premie icke gives, och om uppförande eller reparation av byggnad planerats med beaktande av hygieniska, ekonomiska och arbetseffektivitetssynpunkter.

11 §.

Sedan landskapsstyrelsen behandlat ansökan och åtföljande arbetsprojekt, skall beslutet i saken på kolonisationsnämndens försorg utan dröjsmål meddelas sökanden. Kolonisationsnämnden kan härvid bestämma när arbetena senast skola vara påbörjade, vid äventyr att un-

derstöd, lån eller premie annars icke erlagges.

12 §.

Understöd, lån och premie kan med kolonisationsnämndens, i stöd av verkställd syn givna tillstånd lyftas i den mån arbetet fortskrider, likväl sålunda, att den sista raten erlagges först sedan landskapsstyrelsen godkänt arbetet.

Byggnadsarbetet övervakas av kolonisationsnämnden. Arbetet bör vara slutfört inom två år från det understödet, lånet eller premien beviljades, såframt icke landskapsstyrelsen på synnerliga skäl beviljar förlängd tid för arbetets utförande.

Slutföres icke arbetet inom utsatt tid eller har det vid granskning icke kunnat godkännas, skall redan erlagt belopp av understöd, lån och premie återfordras.

13 §.

Byggnad, för vars uppförande eller iståndsättande lån beviljats, skall från det den första raten av lånet lyfts och till dess lånet återbetalats, genom ägarens försorg vara till sitt fulla värde eller om detta icke är möjligt, till högsta möjliga värde brandförsäkrad hos inhemsk försäkringsanstalt.

14 §.

Lån återbetalas till kommun med fem procents annuiteter. Av annuitetens belopp räknas tre procent såsom ränta på den oguldna delen av kapitalet samt återstoden som avkortning på kapitalet.

Amorteringen av lånet begynner räknat från början av kalenderåret efter det år, då lånets sista rat stått att lyfta.

15 §.

Önskar låntagare amortera lånet med större belopp än i annuiteten ingår, äger han återbetala ett eller flere års amortering motsvarande belopp eller hela lånet på en gång. Amorteringen räknas lånta-

garen till godo från förfallodagen för följande annuitet. Oavsett amorteringen skola återstående annuiteter erläggas regelbundet under de följande åren.

16 §.

Då kolonisationsnämnden så bestämmer, har lån utan uppsägning förfallit till betalning:

1) om lånet icke använts för avsett ändamål;

2) om gäldenären utan kolonisationsnämndens begivande till annan överlåter den byggnad, för vars uppförande eller iståndsättande lånet erhållits;

3) om gäldenären underlåter att iakttaga vad i 12 § är föreskrivet;

4) om gäldenären i det fall, att ställd säkerhet befinnes otillräcklig, underlåter att inom av kolonisationsnämnden bestämd tid ställa av nämnden godkänd ny eller ökad säkerhet;

5) om annuitet icke erlägges på förfallodagen eller inom en månad därefter;

6) om gäldenären underlåter att senast inom december månad för kolonisationsnämnden utreda, att i 13 § stadgad brandförsäkringsskyldighet fullgjorts; eller

7) om gäldenären underlåter att till kolonisationsnämnden överlämna för ansökan om inteckning erforderliga handlingar.

Erlägges icke annuitet på förfalldagen eller inom en månad därefter, utgår på den icke förfallna delen av kapitalet utöver den överenskomna räntan straffränta med två procent i året från och med sagda förfalldag; likväl kan kolonisationsnämnden på synbarliga skäl be-

fria gäldenär från erläggande av straffränta.

17 §.

Kommun beviljat lån återbetalas på sätt 14 § föreskriver.

I skuldsedel över kommun beviljat lån skall intagas en bestämmelse, i stöd av vilken lånet kan anses förfallet till betalning före den för återbetalningen överenskomna tiden, om lånemedel använts i strid med bestämmelserna i detta beslut.

Skuldsedlar och borgensförbindelser å lån, som beviljas av kommun, skola utskrivas enligt formulär, som landskapsstyrelsen fastställt.

18 §.

Kommuner beviljade lån utbetalas i den mån landskapsstyrelsen inom gränserna för beviljade anslag berättigar kommun att utgiva lån och behov av pengar gör sig gällande.

19 §.

Av medel, som beviljats för byggnadsunderstöd, -lån och -premier på landsbygden, erläggas av denna landskapslags verkställighet föranledda kostnader, förutom kolonisationsnämndens arvoden, vilka erläggas på det sätt och i den ordning, som om dem är föreskrivet.

Av de kostnader, som åsamkats sökande, som erhållit understöd, lån eller premier, genom anskaffningen av byggnadsprojekt, ersättes högst hälften, dock ej mera än 2.000 mark.

20 §.

Landskapsstyrelsen äger vid behov ge-

nom landskapsförordning utfärda närmare bestämmelser angående verkställigheten och tillämpningen av denna landskapslag.

Mariehamn den 22 mars 1952.

På landstingets vägnar:

HUGO JOHANSSON
talman

Herman Mattsson
vicetalman

Carl Carlson
vicetalman
